

Het Sliedrechts dialect

(196)

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging
"Sliedrecht")

NAER OPOES

's Woendas om de veertien daege gong moeder aaltijd bij opoes d'r huisie opruime en 'n kwartie bringe as aanvulling op de paor gulde die ze van 't Maatschappelijk Hulpbetôôn kreeg, want 't woord bejaerdehulp was toe nog nie uitgevonge en Drees was toe nog mor 'n jongchie. Dat was vroeger zô en we vonge 't nog gewoon ok.

Zô gonge me dan op stap van wijk B naer de spoorbrug. Lôôpend netuurlijk, want de bus neme azzie kon lôôpe was zonde van 't geld. Moeder kon d'r - met 'r boodschoppetas bij d'r - flink de sokke in zette, zôdat jie soms moeite had om ze bij te houwe. Dat was nog aarger azzie die rottige Robinsonschoene aan mos, die wazze zô hard as 'n plank en deeje meraokels zeer an je hiele. Veraal as tie schoene nog nieuwig wazze. Laeter, as ze bekant verslete wazze, gonge ze wat beter lôôpe.

Opoe weunde bij de spoorbrug en was kaains. "Opoe is 'n aerdig mens, mor ze mos nie zô ondeugend weze!", zee moeder aaltijd. Opa was t'r ok wel, mor daer hadde we 't nooit zô over. Hij zat aaltijd 'n bietjie sacherijnig met 'n stuksie lucifer in z'n mond te speule, want hij moch van d'n dokter nie meer rôôke of pruime.

Bij opoes aangekomme, begon moeder eerst de rommel, die opoe gemaakt had, op te ruime. Want opoe was nie allêên kaains, mor ze maakte ok 'n kollesaole rotzooi in d'r huisie. Dat dee ze lachende weg, want opoe was lollig kaains. Soms stong ze voor de spiegel en dan zee ze tege d'r aage: "Da 's toch zô 'n aerdig mens, ze lacht aaltijd!".

Knôôpe

Ze spaorde knôôpe in 'n zinke taailtjie met êên oor en elke knôôp die ze ievers vong, of 't 'r nou êên van 'n jurk of van 'n onderbroek was, gong in 't taailtjie. Je stong d'r versteld van, hoevel knôôpe ze in de lôôp van tijd bij mekaor geraopt had. Afijn, moeder an de gang met oprêêje t'rwijl opoe achter d'r gat weer 'n rommel maakte deur geregeld 't knôôpiestaailtjie weer op taofel te zette. Mor moeder zette stug deur en dan was tege 'n uur of vier de zaak weer 'n bietjie tôônbaor. Opa zette dan aaltijd koffie en opoe had 'r dan wel 's 'n handjie van, om 'n ondeugende streek uit te haole. Ze liet dan stiekumpies zô 'n harde pumperemunt in 't baksie koffie van moeders of

van mijn glij-je. Azzie dan 't leste sloksie nam, schoot dat ding i je keel. As dat beurde zat opoe te kraaie van de lol, mor moeder is t'r wel 's bekant in gestikt!

Op huis aan

Nae aal dat geploeter knapte moeder d'r aaige 'n bietjie op voor de grôte spiegel die aan de schoorstêên hong en dan gonge me weer op huis aan. Weer dat hêêle rot end! 'k Hè me d'r aaltijd over verbaosd, dà ze nae zô 'n middag hard waarke d'r weer zô de sokke in zette.

"t Was aaigelijk waoter naer zêê draoge, aal dat gewaark bij opoes, mor moeder gong trouw aale veertien daege, tot opoe van d'n dokter naer 't ouwemannehuis op de Sesjonsweg mos.

Daer hèt opoe nog 'n paor jaer, met 'r neepiesmuts op, tevreeye zitte lache en opa hèt 'r zitte sacherijne. En aal de knôpe?.....Die zijn recht over de stalhouwerij van van Hattem, aan 't end van de krib, in de revier terecht gekomme!

Hartelijk dank aan de Sliedrechtse inzender van dit, én van het vorige stukje!

Reacties gaarne aan:

R. Buizert. Weresteijn 1. Tel. 12035

K. Lissenburg- v. Genderen. Weresteijn 72. Tel. 15368

.....